

Vy svému manželovi chcete věřit.

Ona ho chce zničit.

ANATOMIE SKANDÁLU

*„Vaughanová přináší poutavý vhled
do intrik obestírajících politický
skandál a do napjatého vztahu mezi
spravedlností a privilegovanými.“*

Booklist

SARAH VAUGHANOVÁ

HOST

SARAH VAUGHANOVÁ
ANATOMIE SKANDÁLU

SARAH VAUGHANOVÁ

ANATOMIE
SKANDÁLU

BRNO 2018

Anatomy of a Scandal © Sarah Vaughan Ltd, 2018
Jacket art © Tomazi / Vetta Collection / Getty Images
Design art © Simon & Schuster UK Ltd
Translation © Alžběta Kalinová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-686-0 (PDF)
ISBN 978-80-7577-687-7 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-688-4 (MobiPocket)

*Věnováno mému otci Chrisovi.
S láskou.*

*Potřebuje provinilce. A tak si našel muže,
kteří se provinili. Ačkoliv možná ne tím,
za co byli potrestáni.*

Hilary Mantelová, *Předvedte mrtvé*

Kate

2. prosince 2016

Kapitola 1

Odhodila jsem paruku a ta se rozplácla na stole jako vyvržená medúza. Mimo soudní síň zacházím s touto klíčovou součástí svého šatníku lehkovážně a projevuju jí pravý opak toho, co by měla vzbuzovat — respekt. Vyrábí se ručně z koňských žíní a má cenu skoro šest set liber. Potřebovala bych, aby trochu zestárla a působila úctyhodně, což se o mně — obávám se — vždycky říct nedá. Okraje by měla mít zažloutlé potem a pevné smetanové kudrny rozvolněné a zašedlé od prachu. Moje paruka i po devatenácti letech od mého přijetí do advokátní komory vypadá, jako by patřila mladé přepečlivé dívence, a nikoliv zkušené právní zástupkyni — nemluvě o tom, že v oboru stále mají převahu muži —, která ji zdědila po svém otci. Takovou paruku bych si přála: poznamenanou patinou tradice a léty služby.

Skopla jsem z nohou boty — černé střevíce se zlatým páskem přes nárt. Střevíce vhodné pro náfuku z osmnáctého století, pro parlamentního slouhu nebo pro advokátku, co má ráda historii a všechny ty přihlouplé komplikované

tradice s ní spojené. Drahé boty jsou důležité. Při rozhovorech s kolegy, klienty, soudními zřízenci či policisty všichni čas od času sklopíme zrak, abychom nepůsobili konfrontačně. Každý, kdo si všimne mých střevíců, uvidí osobu, která rozumí vrtochům lidské psychiky a bere se vážně. Uvidí ženu, jež se obléká s vírou ve vlastní vítězství.

Je to tak, ráda volím tradiční oblečení. Ráda dělám věci pořádně. Advokátky smějí nosit falešný límec — vlastně jen kousek bavlněné látky s přišitou stuhou —, který se váže kolem krku a stojí asi třicet liber. Anebo se mohou oblékat jako já: bílá tunika a samostatný límec, který se připíná pomocí cvočků vpředu i vzadu. Manžetové knoflíčky. Černé vlněné sako a sukně nebo kalhoty a k tomu — podle úspěšnosti a služebního věku — černý talár z vlny nebo ze směsice vlny a hedvábí.

V tuto chvíli na sobě tohle všechno nemám. Část přestrojení jsem odložila v šatně trestního soudního dvora Old Bailey. Svlékla jsem si talár, odepnula límec i manžety a středně dlouhé světlé vlasy — u soudu stažené do ohonu — jsem si nechala rozpuštěné a trochu pocuchané.

Bez těch hábitů působím víc jako žena. Víím, že s parukou na hlavě a v brýlích s výraznými obroučkami vypadám asexuálně. Rozhodně ne přitažlivě — ačkoliv byste si možná všimli mých lících kostí, dvou ostrých čepelí, které se objevily, když mi bylo asi dvacet, a teď jsou ještě tvrdší a ostřejší. Stejně jako já sama.

Bez paruky jsem víc sama sebou. Jsem to víc já. Moje skutečné já, nikoliv mé já přítomné u soudu ani žádné jiné předchozí ztělesnění mé osoby. Tohle jsem já: Kate Woodcroftová, královský soudní rada, advokátka v oboru trestního práva, členka sdružení advokátů Inner Temple, zkušená

specialistka na sexuální zločiny coby zástupkyně obžaloby. Čtyřicet dva let, rozvedená, nezadaná, bezdětná. Na chvíli jsem schovala hlavu do dlaní a dlouze vydechla. Dovolila jsem si na moment vypnout. Je to k ničemu. Nedokážu se uvolnit. Ekzém na zápěstí jsem si natřela hojivou masťou a vzdorovala nutkání si ho poškrábat. Rozdrbat ho stejně jako svou nespokojenost se životem.

Místo toho jsem vzhlédla k vysokému stropu své kanceláře. Těch pár místností z osmnáctého století tvoří oázu klidu v samém srdci Londýna. Ozdobné římsy, zlatem zdobené stropní rozety a výhled — vysokánskými výsuvnými okny — na nádvoří budovy Inner Temple a kruhový templářský kostel z dvanáctého století.

Takový je můj svět. Archaický, anachronický, privilegovaný, exkluzivní. Všechno, co bych měla — a za normálních okolností by to tak i bylo — otevřeně nenávidět. A přesto to miluju. Miluju to, protože tohle všechno — budovy na okraji londýnského City kousek od Strandu a poblíž řeky, pompéznost a hierarchie, historie a tradice — jsem kdysi vůbec neznala a nikdy mě ani nenapadlo, že bych o to mohla usilovat. Tohle všechno ukazuje, jak daleko jsem došla.

To je důvod, proč — když tudy nejdu s kolegy — strčím kelímek s horkou čokoládou a k tomu několik sáčků cukru do ruky dívce schoulené ve spacáku u jedněch dveří na Strandu, kdykoliv si kupuju cappuccino. Většina lidí by si jí ani nevšimla. Bezdomovci umějí být neviditelní. Anebo si je umíme zneviditelnit my sami. Uhýbáme očima před spacáky v barvě khaki, šedými tvářemi a umaštěnými vlasy, hubenými těly v příliš velkých svetrech a stejně vyhublými psy, zatímco spěcháme vstříc svůdnému lesku Covent Garden nebo kulturním radovánkám South Banku.

Ale zkuste si chvilku sednout do soudní síně a uvidíte, jak ošidný umí život být. Jak stačí moment a celý svět se vám sesype jako domeček z karet. Stačí, když se na jedinou vteřinu zachováte nezákonně. Anebo spíš když jste chudí a porušíte zákon. Protože soudy, stejně jako nemocnice, přitahují ty, se kterými se život nemazlil. Ty, kdo si vybrali špatné partnery nebo špatné kamarády a zabředli do smůly natolik, že přišli o svůj morální kompas. Na bohaté to tolik nedopadá. Podívejte se třeba na snižování daňového základu — nebo na daňové úniky, jak to může být vykládáno, pokud se téhož dopustí člověk nezaštitěný schopným účetním. Nedostatek štěstí — nebo nedostatek důvtipu — nestíhá bohaté ani zdaleka tak úporně jako chudáky.

Skutečně jsem neměla dobrou náladu. To se pozná snadno — hned začnu uvažovat jako studentka politologie. Většinu času si nechávám své sklony čtenářky *Guardianu* pro sebe. U tradičněji založených členů komory by se totiž nemusely setkat s pochopením. Způsobily by leda vyhrocené diskuse při formálních večerech, kde pojídáme takové ty všem dobře známé lahůdky, jaké cateringové společnosti podávají například na svatbách — třeba kuře nebo lososa en croûte —, a popijíme stejně průměrné víno. Daleko diplomatictější je omezit se na právnické drby. Který královský soudní rada dostává tak málo práce, že se hlásí na post soudce korunního soudu, koho jmenují dalším vrchním státním zástupcem, kdo ztratil nervy kvůli nějakému soudnímu zřízení... Během podobných rozhovorů většinou myslím na to, že toho mám moc, v duchu si zoufám nad svým osobním životem nebo přemýšlím, co si koupím další den k večeři. Po devatenácti letech už mi nedělá potíže zapadnout. V tom jsem dobrá.

Ale ve svatém klidu své kanceláře se čas od času můžu přestat hlídat, i kdyby jen na chvilku. A tak jsem si na okamžik opřela lokty o svůj velký mahagonový stůl, složila hlavu do dlaní, zavřela oči a začala si třít spánky. Před očima mi naskočily mžitky. Bílé hvězdičky mihotající se tmou, které zářily stejně jasně jako diamanty na prstenu, co jsem si pořídila sama, protože nikdo jiný by mi ho nekoupil. Lepší vidět mžitky než se poddat slzám.

Právě jsem prohrála soudní při. Přestože vím, že do pondělka mě pocit selhání určitě přejde, že prostě půjdu dál, protože na mě čekají další případy a klienti, stejně mě to trápí. Neprohrávám často a prohry si připouštím jen nerada, protože ráda vítězím. Jako my všichni. To je přirozené. Potřebujeme vítězit, aby naše kariéra i nadále zářila. Na tom celý náš kontradiktorní soudní systém stojí.

Vzpomínám si, že když nám to na samém počátku naší právní dráhy bez obalu oznámili, hluboce mě to šokovalo. Na práva jsem se hlásila plná ideálů. Některé mi dokonce zůstaly dodnes. Moje profese mě ještě úplně neotrávila. Nicméně jsem nečekala, že to bude až tak brutálně jasné.

„Pravda, to je zapeklitá věc. A ať už je to dobře, nebo špatně, kontradiktorní advokacie ve skutečnosti pravdu nehledá,“ oznámil nám královský soudní rada Justin Carew. Bylo nám něco přes dvacet a právě jsme absolvovali Oxford, Cambridge, Durham nebo Bristol. „V advokacii jde o to, zda jste přesvědčivější než váš oponent,“ pokračoval. I když všechny důkazy hrají proti vám, můžete zvítězit, pokud dokážete lépe argumentovat. A o vítězství jde samozřejmě především.

Nicméně bez ohledu na to, jestli jste přesvědčiví či nikoliv, občas prostě prohrajete. V mém případě k tomu zpravidla dochází, pokud svědek působí nedůvěryhodně, když

se mu jeho tvrzení nepodaří dostatečně prokázat nebo pokud se během křížového výslechu jeho příběh zašmodrchá jako klubíčko, se kterým si hrálo nějaké kotě, a stane se z něj změt protichůdných informací, které už nikdo nedokáže rozmotat.

Přesně to se stalo dnes v případě Butler versus Gibbonsová. Šlo o případ znásilnění a domácího násilí. Ted Butler a Stacey Gibbonsová spolu žili čtyři roky, přičemž on ji po většinu času mlátil.

Od začátku jsem věděla, že to nebudeme mít snadné. Porotci se můžou přetrhnout, aby poslali za mříže sexuálního násilníka, který si své oběti vybírá náhodně — ztělesnění archetypálního strašáka číhajícího v temných uličkách —, ovšem když dojde na znásilnění v rámci déle fungujícího vztahu, raději by o něm vůbec nevěděli, děkujeme pěkně.

A ačkoliv jsem obecně toho názoru, že porotci rozhodují správně, tentokrát se mi to nepotvrdilo. Občas mám pocit, že snad uvízli ve viktoriánské době. Jednou je to vaše manželka nebo družka, takže co se děje za zavřenými dveřmi, je čistě vaše věc. Abych byla spravedlivá, musím uznat, že rozpitvávat intimní detaily partnerského soužití je poněkud nechutné. Kdo touží vědět, že ona v posteli nosí plančavé tričko z velkého obchoďáku nebo že on si po souložích vždycky zapálí cigaretu, třebaže ona je astmatička a bude se jí špatně dýchat? Vždycky přemýšlím o lidech, kteří si tyhle věci chodí vyslechnout do lavic pro veřejnost. Proč chtějí tohle smutné a politováníhodné drama vidět? Nejspíš jim to přijde zajímavější než sledování telenovel, protože u soudu sedí skuteční lidé a svědci doopravdy pláčou. Ty ale díky bohu veřejnost nevidí, protože jsou schovaní za plentou, aby se nemuseli dívat na údajné agresory. V tomto

konkrétním případě se jednalo o chlapa s tlustým krkem a prasečíma očkami, který měl na sobě levný oblek s černou košilí a černou kravatou. Nasupeně seděl za tvrzeným sklem na lavici obžalovaných a pokoušel se budít dojem řádného občana.

Je to oplzlé a lascivní. Nevhodné. Přesto se ale na detaily ptám. Kladla jsem otázky ohledně těch nejděsivějších a nejobnaženějších chvil, které Stacey kdy prožila. Protože hluboko v srdci, bez ohledu na to, co mi kdysi řekl ten královský soudní rada, se ještě pořád snažím dobrat pravdy.

Jenže pak obhájce vytáhl na Stacey tu věc s pornem. Záležitost, kterou mohl otevřít jen díky tomu, že se mu podařilo prokázat možnou souvislost mezi tím, k čemu u nich došlo, a jednou scénou z dévéděčka, které měli na nočním stolku. „Není možné,“ zeptal se můj vzdělaný přítel Rupert Fletcher tím svým hlubokým autoritativním barytonem, „že se ve skutečnosti jednalo jen o sexuální hru, která s odstupem času připadá zde přítomné poněkud ostudná? Že ve skutečnosti šlo o realizování oboustranných tužeb a zde přítomná jen dospěla k názoru, že při tom popustili uzdu fantazii poněkud přespříliš? Žena v tom erotickém filmu je svázaná stejně, jako byla slečna Gibbonsová. Lze se tedy domnívat, že v momentě penetrace Ted Butler věřil, že Stacey Gibbonsová si spolu s ním plní fantazii, o které se v minulosti bavili. Že jednoduše jen hraje svou roli, dobrovolně, tak jak se předem společně domluvili.“

Pak se porotě jal popisovat scény z onoho filmu detailněji, aby se nakonec mohl vytasit s SMS zprávou, kterou moje klientka poslala jeho klientovi a v níž připouštěla, že *ji to rájcovalo*. Neuniklo mi znechucení, které v tu chvíli mnohým

porotcům přeběhlo po tváři. Zejména elegantně oblečeným dámám pozdního středního věku, jež se možná domnívaly, že budou soudit případ nějakého vloupání nebo vraždy, a jimž tento případ skutečně nemilosrdně otevřel oči. V tu chvíli jsem věděla, že jejich soucit se Stacey ustupuje rychleji než moře za odlivu.

„Představovala jste si, jaké by to bylo, kdyby vás milenec svázal, nemám pravdu?“ tlačil na Stacey Rupert. „Dokonce jste mu psala, že byste něco podobného ráda vyzkoušela.“

Pak se na vteřinu odmlčel, aby nechal v uzavřené soudní síni dostatečně vyznít Staceyino vzlykání, načež z ní dostal kýženou odpověď. „Ano,“ špitla uplakaně. A od té chvíle už vůbec nezáleželo na tom, že ji Ted při znásilnění málem uskrtil nebo že měla zápěstí pohmožděná od toho, jak moc se snažila osvobodit. Ani na tom, že byla dost ducha přítomná a vyfotila si je na svůj iPhone jako důkazní materiál. Od té chvíle to šlo nezvratně z kopce.

Nalila jsem si z karafy na stolku skleničku whisky. V práci zpravidla nepiju, ale měla jsem za sebou dlouhý den, a navíc už bylo po páté. Venku se smrákalo. Skrz mraky prosvítaly zlaté oranžové sluneční paprsky, v nichž se nádvoří za okny zdálo snad až příliš krásné. Jsem odjakživa toho názoru, že po setmění je alkohol povolen. Jednosladová whisky mě pošimrala na patře a zahřála v jícnu. Jestlipak Rupert právě teď slaví ve vinném baru naproti nejvyššímu soudu, napadlo mě. Ze Staceyiných podlitin, z toho, jak ji jeho klient dusil, i z toho, jak samolibě se usklíbl při vynešení rozsudku, mu muselo být jasné, že Ted Butler je jednoznačně vinen. Vítězství je vítězství, nicméně kdybych takový případ obhajovala já, měla bych alespoň dost slušnosti na to, abych se případnou výhrou nechlubila. A už

vůbec bych nekupovala nejluxusnější šampaňské, abych si měla čím připít se svým mladším partnerem. Ovšem pravdou je, že takové případy se snažím neobhajovat. Ačkoliv je člověk považován za lepšího advokáta, pokud se věnuje i obhajobě, nechci si špinit svědomí zastupováním lidí, jejichž nevinou si nejsem jistá. Proto raději pracuju jako žalobkyně.

Protože já jsem na straně pravdy, chápete? Nejenom na straně vítězů. Řídím se tím, že pokud klientovi uvěřím, existují dostatečné důkazy, na kterých se dá případ vystavět. Právě proto chci vyhrávat. Nejenom pro vítězství jako takové, ale i proto, že jsem na straně všech Stacey Gibbonsových tohoto světa. A na straně těch, jejichž případy jsou ještě jednoznačnější a ještě brutálnější. Jako třeba šestileté holčičky, kterou znásilnil její vlastní dědeček, jedenáctiletého chlapce, kterého sexuálně zneužíval skautský vedoucí, nebo studentky, která byla nucena poskytnout orální sex, když se dopustila té chyby, že se pozdě v noci vracela domů sama. Zejména kvůli ní. Míra dokazování je u trestního soudu vysoká. Musíte vyvrátit jakoukoliv důvodnou pochybnost, nevystačíte s pouhým zvážením míry pravděpodobnosti jako u občanského soudu. A právě proto nebyl dnes Ted Butler odsouzen. Protože Rupertovi se podařilo zasít semínko pochybnosti. Jeho karamelový hlas vyslovil hypotézu, že Stacey, která porotcům mohla připadat poněkud hrubá, svolila k násilnému sexuálnímu styku a na policii s tím šla až o dva týdny později, když zjistila, že Ted udržuje poměr ještě s jednou ženou. Že k tomu dřív nesebrala odvalu, protože se příliš styděla nebo že ji to traumatizovalo nebo že se mohla bát, že jí u soudu neuvěří, jak se nakonec taky stalo, to je zjevně ani nenapadlo.

Nalila jsem si do těžké křišťálové sklenice ještě jednou. Tentokrát jsem přidala trochu vody. Dvě skleničky jsou moje maximum, kterého se držím. Jsem disciplinovaný člověk. Musím být, jakmile bych se napila víc, otupilo by mi to intelekt. Možná bylo načase jít domů. Jenže myšlenka na návrat do mého spořádaného dvoupokojového bytu mě nelákala. Za normálních okolností jsem ráda, že žiju sama. Na život ve vztahu jsem příliš konfliktní, to vím. Velmi bazíruju na osobním prostoru, jsem nadmíru sobecká a moc hádavá. Samotu považuju za luxus. Vlastně spíš to, že nemusím nikomu vycházet vstříc, když mám hlavu jako balon, protože připravuju případ, nebo když se cítím zbitá jako pes, poté co se případ uzavře. Nicméně po prohraném případě se do toho intimního chápavého ticha vracím nerada. Nechce se mi být sama, nemám chuť dál přemýšlet o svých profesionálních a osobnostních nedostatcích. Proto v takových případech zpravidla zůstávám v práci až do pozdních hodin a lampa v mojí kanceláři svítí dál i poté, co kolegové dávno odešli domů za rodinami. Já zůstávám, pátrám ve štosech papírů po pravdě a plánuju, jak vyhrát příště.

Poslouchala jsem, jak kolegové dusají dolů po dřevěném schodišti z osmnáctého století, a donesla se ke mně i ozvěna jejich smíchu. Začátek prosince, začátek vánoční horečky, pátek večer — ta všeobecná úleva, že jsme se konečně dočkali konce vleklého pracovního týdne, byla téměř hmatatelná. Já ale neměla v úmyslu se k nim později v baru připojit. Tvářila jsem se děsně, jak by řekla moje matka, a toho dne už jsem měla předstírání po krk. Nechtěla jsem ve svých spolupracovnicích budit pocit, že mě musejí utěšovat. Nechtěla jsem poslouchat, že jsou další případy, do kterých se můžu pustit. Že když se specializujete

na domácí násilí, automaticky se tím odsuzujete ke šňůře proher. Nechtěla jsem se nutit do zdvořilých úsměvů, když jsem v duchu běsnila. Nechtěla jsem kazit atmosféru. Určitě už tam vesele popíjí Richard. Můj někdejší mentor, můj příležitostný milenec — poslední dobou velice příležitostný, jelikož jeho žena Felicity se o nás dozvěděla a já jsem nemínila víc poškodit, nebo nedej bože rozvrátit jeho manželství. Nechtěla jsem, aby mě litoval.

Vtom někdo rázně zaklepal na dveře. To energické *ra-ta-ta-ta* patřilo jedinému člověku, kterého jsem v tu chvíli byla schopna snést. Brianu Taylorovi, soudnímu úředníkovi, který pro mě pracuje celých devatenáct let mé zdejší kariéry. Svou profesi vykonává už čtyřicet let a může se pyšnit větší bystrostí a hlubším chápáním psychologie než většina advokátů, pro které pracoval. Za jeho ulíznutými prošedivělými vlasy, košilí zapnutou až ke krku a formálním *madam* — jelikož si dost potrpí na dodržování hierarchie, přinejmenším na pracovišti — se skrývá vynikající znalost lidské povahy a hluboký smysl pro morálku. Také si pečlivě hlídá soukromí. Trvalo mi čtyři roky, než jsem pochopila, že ho opustila manželka. A čtyři další, než mi došlo, že to bylo kvůli jiné ženě.

„Říkal jsem si, že vás tu ještě najdu,“ prohodil, když nakoukl dovnitř. „Slyšel jsem o případu Butler,“ pokračoval a očima přeběhl po prázdné sklenice na stole k láhvi whisky a zpět. Nic na to neřekl, jen to zaregistroval.

Vyhýbavě jsem něco zamumlala, ale vyznělo to jako zabračení.

Brian došel až k mému stolu. Uvolněný a s rukama složenými za zády vyčkával na vhodnou chvíli, kdy mi bude moct nabídnout nějakou moudrou perlu. Uvědomila jsem si,

že jsem tu hru ochotná hrát s ním. Pohodlně jsem se opřela o židli a maličko poodhrnula deku špatné nálady, kterou jsem se přikryla.

„Vy teď potřebujete něco šťavnatého, co na sebe strhne pozornost.“

„To mi povídejte,“ vydechla jsem. Taková úleva, mít někoho, kdo vás dobře zná a nebojí se vaše ambice pojmenovat.

„Potřebujete něco,“ šibalsky na mě mrkl tmavýma očima, které zářily vzrušením z opravdu pikantního případu, „co vás posune na další úroveň. Co vám zajistí hvězdnou kariéru.“

V rukou za zády něco držel, jak jsem předpokládala. Od října 2015 se všechny případy doručují elektronicky, nikdo už je nepřevazuje tmavě růžovou stužkou jako tlustý *libes-brief*. Ale Brian dobře ví, že raději čtu text na papíře, kam si můžu dělat poznámky a podtrhávat, který můžu polepit různobarevnými štítky a vytvořit si tak jakousi mapu, podle které se v daném případě orientuju.

Vždycky mi všechno tiskne. Od něj dostávám písemnosti nejraději. A tentokrát mi nový spis podal pompézně jako kouzelník.

„Mám přesně takový případ, jaký potřebujete.“

Sophie

21. října 2016

Kapitola 2

Sophie nikdy nepovažovala svého manžela za lháře. Věděla, že se přetvařuje, to ano. Ochota zacházet s pravdou šetrně byla součástí jeho práce. Dalo by se říct, že pro státního tajemníka je to dokonce nutnost.

Nikdy si ale nedokázala představit, že by jí lhal. Nebo přesněji, že by mohl vést život, o kterém ona zhořla nic netuší. Že by mohl mít tajemství, které by její láskyplně udržovaný svět vyhodilo do povětří a jednou provždy rozmetalo na kusy.

Když se za ním v ten pátek dívala, jak odvádí děti do školy, pocítila náhlý příval tak silné lásky, že se musela zastavit na schodech, aby si mohla pohled na ty tři co nejvíc vychutnat. Stáli ve dveřích a James se zrovna otočil, aby se s ní rozloučil. Jako správný politik zvedl levou ruku a zamával jí. Dřív se tomu gestu smála, ale patřilo už k jeho přirozenosti. A pravou rukou pohladil Finna po hlavě. Jejich syn, kterému padaly vlasy do očí a ponožky mu plandaly kolem kotníků, nevrle šoupal nohama po dlaždicích, protože se mu jako obvykle nikam nechtělo. Zato jeho starší

sestra Emily se protáhla škvírou ve dveřích. Devítiletá slečna odhodlaná přijít do školy včas.

„Tak se měj,“ zavolal na ni manžel. Na stále ještě chlapecký sestřih mu přitom dopadly paprsky slunce a celou jeho sto devadesát centimetrů vysokou postavu zahalila oslňující záře.

„Pa, mami,“ zavolala na ni dcera cestou ze schodů.

„Ahoj, mami.“ To byl Finn, rozhozený tím, že ho do školy projednou veze táta. Kousl se do spodního rtu a trochu zčervenal.

„Tak pojďte, mladý muži,“ řekl James Finnovi a vystrčil ho ze dveří. Schopný, autoritativní a — přestože neměla radost, že ji to i po všech těch letech přitahuje — dominantní. Pak se na syna s něhou v očích usmál, protože měl pro Finna slabost. „Však víš, že se ti tam bude líbit, až tam budeš.“

S těmi slovy ho objal kolem ramen a vydal se s ním po jejich upravené zahradě v západním Londýně okolo dokonale zastřižených okrasných stromků, které jako by u cestičky lemované trsy levandule držely stráž, směrem k silnici, pryč od ní.

Moje rodina, říkala si, když se na tu bezchybnou trojici dívala. Její holčička, samá ruka, samá noha a dlouhé vlasy houpající se v ohonu, jež se těší na další nový den. Její chlapeček, který se chytil táty za ruku a vzhlédl k němu s neskrývaným obdivem, což k šestiletým klukům prostě patří. Podoba mezi ním a jejím mužem — Finn byl miniaturní kopii svého otce — ten pocit lásky snad ještě umocnila. Mám tak krásného syna a tak krásného muže, pomyslela si při pohledu na Jamesova široká ramena, vypracovaná roky veslování, a spíš s nadějí než s očekáváním vyčkávala,

zda se za ní ještě jednou ohlédne a usměje se na ni. Nikdy se totiž nestala imunní vůči jeho charismatu.

Samozřejmě že už se neohlédl. Pomalu jí zmizeli z dohledu. Ti nejdůležitější lidé na celém světě.

Svět se jí zhroutil přesně v osm hodin a čtyřicet tři minut večer. James měl zpoždění. Mohla s tím počítat. Vždyť byl sudý pátek a to James vždycky jezdil do samého srdce svého volebního obvodu v hrabství Surrey, aby v jasně osvětleném sále kulturního domu odpovídal na otázky svých voličů.

Když ho zvolili poprvé, jezdili tam každý víkend, aby se zabydleli ve studeném vlhkém domku, který Sophii nikdy k srdci příliš nepřiřostl — navzdory rozsáhlé rekonstrukci. Ulevilo se jí, když po dalších volbách už nemusela předstírat, že v Thursdonu chtějí trávit půlku každého týdne. V letních měsících tam bylo krásně, to ano. Ale v zimě bylo místo pusté a ona mohla jen zírat na holé stromy podél jejich vesnické zahrádky, zatímco James vyrážel za svými povinnostmi plynoucími z funkce, přičemž úkol zabavit jejich děti odkojené městem, toužící po rozptýlení a životě v jejich skutečném domově v severním Kensingtonu, připadl jí.

Poslední dobou tam vyráželi jednou měsíčně a James se tam každé dva týdny vydával ještě jednou sám, bez nich. Na dvě hodiny v pátek odpoledne. Slíbil, že v šest hodin zamíří domů.

Jako státní tajemník na ministerstvu vnitra už měl i služebního řidiče, a pokud je cestou nezdržela doprava, měli být zpátky do půl osmé. Vždyť slíbili přátelům, že k nim zajdou na večeři. No, *přátelům*. Matt Frisk byl taky státní tajemník. Agresivně ambiciózní až do té míry, že do jejich

společnosti, kde se úspěch chápal jako něco nevyhnutelného, ale neskrývaná tížádostivost byla považována za nevhodnou, příliš dobře nezapadal. Jenže bydleli s Ellie blízko nich a Sophie už je nemohla znovu jenom tak odbýt.

Slíbila jim, že s Jamesem dorazí ve čtvrt na devět. Bylo už osm deset. Kde jenom vězí? Za okny se plížil říjnový večer. Černá tma zjemněná svitem pouličních lamp ohlašovala příkrádající se podzim. Tohle období milovala. Připomínalo jí nové začátky. Listí na loukách kolem Christ Church College, kterým se proháněla v prvním ročníku univerzity celá nadšená představou, že se jí otevírají nové světy. Po narození dětí nastal čas se usadit. Rozmazlovat se večery u zapáleného krbu, pražit kaštiny, chodit na svižné procházky a péct divočinu. Dnešní podzimní večer ale jako by opět skýtal netušené možnosti. Venku na chodníku se ozvaly kroky a ženský smích s náznakem flirtu. Nějaký hlubší hlas cosi zamumlal. Jenže nepatřil Jamesovi. Vzápětí kroky odezněly, stejně jako se předtím objevily, a ulice za okny opět utichla.

Zmáčkla tlačítko opětovného vytáčení. Ozvalo se zvonění, ale hovor brzy Jamesovi spadl do hlasové schránky. Uhodila do lesklého displeje telefonu palcem. Ta chvilková ztráta sebekontroly ji vyvedla z míry. Žaludek se jí sevřel strachy a na okamžik měla pocit, jako by opět seděla v chladné vrátnici své někdejší oxfordské koleje a čekala, až konečně zazvoní telefon, zatímco se čtvercovým nádvořím venku proháněla meluzína. Vrátný ji tiše litoval a ona tehdy, během posledního týdne svého prvního letního semestru, umírala strachy, že se stane něco ještě horšího. Toužebně si přála, aby jí zavolal — už tehdy, když jí bylo devatenáct.

Osm hodin čtrnáct minut. Zkusila to znovu, ačkoliv se za to nenáviděla. Tentokrát hovor spadl do hlasové schránky rovnou. Vytáhla si z rukávu imaginární uvolněnou nitku, pootočila náramky na zápěstí a kriticky se zadívala na své nehty, čistě zapilované, nenalakované, na rozdíl od těch Elliiných lesklých gelových drápů.

Vtom na schodech zaslechla kroky. A vzápětí se ozval dětský hlas: „Už je táta doma?“

„Ještě ne, jdi zpátky do postele.“ Její tón zněl příkřeji, než zamýšlela.

Emily to zarazilo a tázavě se na matku podívala.

„Vrať se postýlky, andílku,“ dodala Sophie příjemněji a doprovodila dceru do pokoje. Když ji ukládala do peřin, srdce se jí trochu rozbušilo. „A už spinkej. Určitě se vrátí každou chvíli.“

„A přijde mi ještě dát dobrou noc?“ zaškemrala Emily. Byla tak neskutečně krásná.

„No, ještě se někam chystáme, ale pokud budeš pořád vzhůru...“

„Budu,“ ujistila ji Emily. Tvářila se tak odhodlaně, tak sebejistě, jako pravá dcera svého otce.

„Tak to se u tebe určitě stává.“

S těmi slovy jí dala letmou pusou na čelo, aby se vyhnula dalším řečem, a zachumlala ji pod deku. „Ale teď už zůstaneš pěkně pod peřinou, platí? Bude vás hlídat Cristina, jako obvykle. A až táta přijde, já ho sem za tebou pošlu.“

Osm hodin sedmnáct minut. Už mu zkoušet volat nebude. Nikdy nepatřila k těm manželkám, které své partnery nahánějí, avšak na tom naprostém komunikačním tichu ji něco děsilo. James jí o sobě běžně dával vědět, tohle se mu vůbec

nepodobalo. Představila si, jak sedí vzadu v autě uvízlém na dálnici M25 a prokousává se horou všemožných papírů. Ale to by jí přece zavolal, napsal esemesku nebo e-mail. Nechal by ji jen tak čekat. Jejich au pair už postávala v kuchyni a nemohla se dočkat, až rodiče zmizí z domu a ona se bude moct rozvalit na sedače a mít dům jenom pro sebe. Sophiin dokonalý make-up začínal ztrácet lesk a květiny, které Friskovým koupila, už v balicím papíře na stolku u dveří uvadaly.

Osm dvacet jedna. O půl Friskovým zavolá. Ale vzápětí bylo osm třicet pryč a ona se k tomu stále nějak neměla. Osm třicet pět, třicet šest, třicet sedm. Přestože věděla, že omlouvat se esemeskou je poněkud nezdvořilé, v osm čtyřicet Friskovým konečně napsala, že ji to velice mrzí, ale že se James musel zdržet na schůzce ve svém volebním obvodu a bohužel to k nim na večeri ani tentokrát nestihnou.

V *Timesech* byl zajímavý článek o Islámském státě od Willa Stanhopa, ale slova jejího někdejšího spolužáka z ročníku k ní nedoléhala. Vlastně ji zajímala asi stejně jako příběh o dinosauru astronautovi, který četla Finnovi před spaním, protože celé její já se soustředilo na jediné.

Až se konečně dočkala. Zvuk klíče v zámku. Panty maličko zavržaly a těžké dubové dveře se otevřely. Ozvěna Jamesových kroků, pomalejších než jeho obvykle svižná sebejistá chůze. Vzápětí zaslechla, jak položil na zem těžkou červenou krabici plnou pracovních dokumentů a alespoň na chvíli odložil břímě své odpovědnosti. Každý pátek v sobě ten zvuk skrýval stejnou slast jako zvuk suchého bílého vína rozlévaného do sklenice. Pohodil klíče na odkládací stůl v hale a potom opět nastalo ticho.

„Jamesi?“ zavolala a vydala se za ním.

Jeho krásná tvář měla bledý nádech. Úsměv měl napjatý a ani zdaleka se mu nezrcadlil v očích, mezi nimiž zela vráska, která jako by se mu zarývala do kůže hlouběji než jindy.

„Raději bys měla tu večeři u Friskových odvolat.“

„Už se stalo.“

James si sundal kabát a otočil se s ním k věšáku, aby před ní mohl uhnout pohledem.

Zaváhala, ale pak ho objala zezadu kolem pasu. Kolem toho útlého pasu, na němž spočívala široká ramena. Jeho záda měla tvar písmene V, jako kmen stromu větvičí se v bohatou korunu. Ale on se jí jemně vysmekl.

„Jamesi?“ Přeběhl jí mráz po zádech.

„Je doma Cristina?“

„Ano.“

„Tak ji prosím pošli do jejího pokoje, buď tak hodná. Musíme si promluvit, v soukromí.“

„Dobře.“ Její hlas zněl tak přiškrceně, až se jí z toho rozbušilo srdce.

James se na ni znovu pousmál a v jeho hlase se ozval záchvív netrpělivosti, jako by mluvil s neposlušným dítětem nebo pomalým státním úředníkem. „Mohla bys to udělat hned, prosím?“

Nechápavě na něj zírala. Vůbec ho nepoznávala, byl v úplně jiném rozpoložení, než čekala.

Dlouhými silnými prsty si promnul spánky a na okamžik zavřel zelené oči. Má tak dlouhé, husté řasy. Vzápětí ale oči zase otevřel a podíval se na ni pohledem, jakým se na ni díval Finn, když se snažil předejít jejímu hubování a mlčky ji prosil o odpuštění. Tím samým pohledem, jakým se na ni díval před třiatvaceti lety těsně předtím, než se jí přiznal

k té záležitosti, která ho málem stáhla ke dnu. Kvůli které se tehdy načas rozešli. Kvůli které ji občas stále ještě zamrazí, protože žije ve strachu, kdy se znovu vynoří.

„Omlouvám se, Sophie, strašně se omlouvám.“ Jako by nesl tíhu odpovědnosti vyplývající nejen ze své funkce státního tajemníka pro boj s terorismem, ale odpovědnost za osud celé vlády.

„Strašně jsem to podělal.“

Jmenovala se Olivia Lyttonová, ačkoliv Sophie ji vždycky měla zaškatulkovanou jen jako Jamesovu asistentku. Sto sedmdesát centimetrů vysoká osmadvacetiletá blondýna s dobrými známostmi, sebejistá a ambiciózní. „Nejspíš se jí začne říkat blondatá bomba,“ podotkla. Snažila se, aby to znělo kysele, ale ve skutečnosti byl její hlas spíš pištivý.

Jejich poměr trval pět měsíců. Ukončil ho před týdnem, hned po stranickém sjezdu.

„Vůbec nic to neznamenal,“ vzdychl James s hlavou složenou v dlaních. Kál se naprosto otevřeně. Pak se opřel a pokrčil nos, když vyřkl další klišé: „Šlo jen o sex, lichotilo mi to.“

Sophie ztěžka polkla. V nitru zuřila tak silně, že se téměř nedokázala ovládnout. „Pak je to samozřejmě v pořádku.“

V očích mu viděla, že si uvědomuje, jak moc ji ranil.

„Víš přece, že v tomto ohledu mi doma vůbec nic nechybělo.“ Většinou v ní dovedl číst jako v otevřené knize. Vždyť tu dovednost taky piloval už přes dvě desetiletí. Patřilo to mezi věci, které je tak úzce spojovaly. „Prostě jsem udělal hloupou chybu.“

Sophie jen dál strnule seděla na pohovce naproti němu a vyčkávala, až vychladne natolik, aby na Jamese dokázala

slušně promluvit nebo až on nějakým způsobem překlene propast, která je rozdělovala. Až k ní třeba zkusí natáhnout ruku nebo se na ni alespoň usměje.

Jenže on jako by do svého místa zapustil kořeny. S hlavou skloněnou, lokty opřenými o kolena a dlaněmi sepjatými jako při modlitbě. Zpočátku jeho kajícím postojem opovrhovala — tvářil se smutně, jak to uměl snad jen Tony Blair, jako sebezpytující politik —, ale pak ji trochu obměkčil, když viděla, jak se mu jednou, jedinkrát zachvěla ramena. Ne snad že by plakal, jenom si povzdechl. Na okamžik jako by před sebou spatřila svou matku, jak poslouchá další přiznání svého okouzujícího záletného manžela k další menší neuváženosti. Jak na to Ginny vždycky suše rezignovala a rychle potlačila bolest, která se jí zaleskla v modrých očích.

Že by to tak chodilo u všech mužů? Zaplavila ji vina smutku následovaná vlnou vzteku. Tak by to být nemělo. Jejich manželství je přece jiné. Založené na lásce a důvěře a sexuálním životě, který ona ze všech sil udržuje.

Sice v životě udělala pár kompromisů a bůh ví, že i velmi riskantní rozhodnutí, když se s ním znovu dala dohromady, ale mohla počítat s tím, že jejich vztah je pevný. Oči se jí zastřely slzami. James si toho bohužel všiml.

„A ještě jedna věc,“ vydechl.

No samozřejmě, proč by se jí jinak přiznával k nevěře, kdyby k tomu neměl dobrý důvod.

„Je snad těhotná?“ Ta otázka, nepříjemná, nicméně nutná, mezi nimi visela jako odjištěný granát.

„Ne, jistě že ne.“

To ji trochu uklidnilo. Emily a Finn nebudou mít nevlastního sourozence. Žádný fyzický důkaz, který by o Jamesově

poměru natrvalo svědčil. Nebude se muset o manžela s nikým dělit.

Jenže když zvedl oči, ušklíbl se. Sophie si vši silou zaryla nehty do dlaní, až jí klouby zbělely natolik, že začaly prosvítat jinak růžovou pokožkou.

Co by mohlo být horšího, než že by nějaká cizí ženská čekala Jamesovo dítě nebo že by se rozhodla jít na potrat? Kdyby se o jejich poměru dozvěděl ještě někdo jiný. Milostné aféry patří k těm nejméně živným klepům. Nejdříve se o nich doslechne jen pár vyvolených z parlamentního klubu, ale nakonec se dostanou do povědomí široké veřejnosti. Kdo o nich mohl vědět? Jeho kolegové? Premiér? Manželky nějakých dalších ministrů? Co Ellie? Hned si představila její směšně kulatý obličej, vyzařující špatně skrývanou lítost. Možná že to o Jamesovi už dávno ví, takže taky ví, že Sophie si tu výmluvu pro dnešní večer vymyslela.

Přinutila se zhluboka nadechnout. To zvládnou. To překonají. Přechkali už daleko horší věci, nebo ne? Krátký poměr přece není žádný zločin. Z něčeho takového se dá oklepat, dá se rychle zapomenout. Jenže James vzápětí řekl něco, co celou situaci ještě víc znepríjemnilo a zhoršilo. Něco, co Sophii zasáhlo na nejcitlivějším místě, takže jí nezbylo než začít uvažovat o scénáři tak strašlivém, že ho dřív ani nebrala v potaz.

„Dostal se k tomu tisk.“

Sophie

22. října 2016

Kapitola 3

Jako první přišel s článkem *Daily Mail*. Jak moc špatné to je, zjistili až z prvního výtisku.

Byl u nich premiérův ředitel tiskového odboru, Chris Clarke. Chodil po pokoji s telefonem přilepeným k uchu sem a tam. Zarostlou tvář měl plnou očekávání a po stranách orlího nosu, vystupujícího z obličeje umaštěného přílišnou konzumací rychlého občerstvení a pobledlého vyčerpáním z bezpočtu pozdních nocí a brzkých rán strávených prací, mhouřil malá očka.

Sophie ho nesnášela. Jeho typický londýnský přízvuk. Jeho sebestřednost. Jak se ten skrček naparoval, ačkoliv se svými sto pětasedmdesáti centimetry vypadal vedle jejího muže jako trpaslík. Dával najevo, že premiér se bez něj neobejde. „Dokáže se zalíbit obyčejným lidem. Má nás v hrsti, protože ví, co nám chybí a jak to dohnat,“ pověděl jí James, když se o Chrisovi jednou vyjádřila s jasnou nedůvěrou. Příliš nevěděla, co si o tom bývalém novináři z *News of the World*, který pocházel z předměstí Londýna, má myslet. Svobodný, bezdětný, ale zjevně ne gay, na první pohled

skutečně pohlcený politickým děním. Táhl mu na čtyřicet a přímo ztělesňoval muže, který se oženil se svou prací.

„Do prdele,“ utrousil. Pročítal si elektronickou verzi článku na svém iPadu, protože tištěné vydání sobotních novin ještě nedoručili. Tvářil se tak kysele, jako by mu v ústech zůstalo něco nepoživatelného. I Sophii se zvedl žaludek, když ten titulěk zahlédla. STÁTNÍ TAJEMNÍK UDRŽUJE POMĚR S ASISTENTKOU. A pak podtitulek: *Milostná dostavníčka premiérova přítele na chodbách moci.*

Zběžně prolétla první odstavce, jejichž slova jí splynula v cosi jednoznačného a nemožného.

Nejatraktivnější státní tajemník provozoval sex se svou asistentkou přímo v parlamentním výtahu. Daily Mail přináší exkluzivní podrobnosti.

James Whitehouse, tajemník ministerstva vnitra a důvěrník samotného premiéra, udržoval poměr se svou asistentkou přímo ve Westminsterském paláci. Ženatý otec dvou dětí navíc s osmadvacetiletou blondýnkou Olivíí Lyttonovou sdílel pokoj na nedávném stranickém sjezdu.

„To byla pořádná pitomost,“ ozval se do ticha Chrisův hlas, zatímco Sophie se snažila ovládnout vlastní pocity a vymyslet, jak působit věcně a vyrovnaně. To se jí však nepodařilo, takže se musela prudce zvednout a rychle odejít z místnosti, jelikož se jí udělalo na zvracení. V soukromí kuchyně se naklonila nad dřez v naději, že ji nutkání přejde. Chrom jí příjemně chladil do dlaní. Zaměřila se na Finnův obrázek, jeden z těch mála, které vyhodnotila jako dost dobré na to, aby si zasloužily vystavit na dvířkách lednice. Byly na něm čtyři postavy se širokými úsměvy, přičemž postava otce se

směle tyčila nad všemi ostatními. O polovinu větší než jeho žena, jednou tak velký jako jeho syn. Tak viděl svět její šesti-letý chlapeček. *Moje rodina*, nadepsal ho červenou fixou.

Finnova rodina. Její rodina. Do očí jí znovu vhrkly slzy, ale rychle je zaplašila a osušila si řasy, aby se jí neroztekla make-up. Nebyl čas se litovat. Pomyslela na to, co by udělala její matka. Nalila by si dvojitou whisky a vzala psy na dlouhou svižnou procházku po útesech. Jenže ona psy nechová a nemůže se ani ztratit na odlehlé pobřežní pěšině. Nemá se kam schovat před novináři, kteří se, soudě dle předchozích afér jiných vládních činitelů, určitě co nevidět sjedou k jejich domu.

Jak to vysvětlí dětem, až vyrazí na balet a na plavání? Objektivy fotoaparátů, možná i nějaké otázky. Finnovi by ještě dokázala něco napovídat, ale Emily? Ta jí nedá pokoj. *Ale co tady chtějí? Táta něco provedl? Kdo je ta paní? Proč nás chtějí fotit, mami? Mami, ty pláčeš? Proč pláčeš, mami? Z pouhé představy, že budou vystaveni veřejnému zostuzení a jako pod drobnohledem, se jí zase udělalo na zvracení.*

Následovat budou útržky informací, které její děti zaslechnou třeba někde na hřišti a kterým ani nebudou úplně rozumět, a soucitné, nebo naopak špatně maskované nepřející pohledy ostatních rodičů. Na chvíli ji napadlo sbalit sebe i děti, skočit do auta a odjet do Devonu za matkou, kde by se mohli skrýt na nekonečných, kamennými zídkami lemovaných silničkách. Jenže útek znamená přiznání viny. A nedostatek soudržnosti. Její místo je tady, po manželově boku. Napustila si do sklenice vodu z kohoutku, rychle ji vypila a vrátila se do pokoje, aby zjistila, jak může zachránit své manželství i Jamesovu politickou kariéru.

„Takže máme co dělat s klasickou zhrzenou ženskou?“ Chris se nakláněl k Jamesovi a nespouštěl z něj oči ve snaze dospět k nějakému pochopitelnému vysvětlení. V tu chvíli Sophii napadlo, že on sám je možná úplně asexuální. Bylo v něm něco neskutečně chladného. Jako by nedokázal rozumově pochopit lidské slabosti, natož lehkomyšlnost, kterou dokáže vzbudit touha.

„Rekl jsem jí, že náš poměr byla chyba. Že je konec. V tom článku ji snad necitují, ne? Takže nemohla do novin přijít sama.“

„Ale pracuje přece ve Westminsteru. Takže ví, jak něco dostat ven.“

„Myslíš tu kamarádku...?“ James vrhl bolestný pohled na ponižující řádky.

„Přesně. *Jenom ji využil. Myslela si, že jejich vztah je skutečný, ale on se k ní zachoval naprosto odporně... řekla nám ‚kamarádka‘ slečny Lyttonové.*“

„Četl jsem, nemusíš mi to recitovat.“

Sophie se posadila na pohovku naproti manželovi, napravo od ředitele tiskového odboru. Možná bylo zbytečně masochistické chtít se dozvědět všechny detaily, ale nemohla si dovolit nebýt dobře informovaná. Musela přesně vědět, čemu čelí. Zkusila si ten článek znovu přečíst, znovu se ponořit do toho, jak tahle *kamarádka* popisuje Olivii utrpení. Znovu si projít vyprávění o společné jízdě parlamentním výtahem. *Když byli v mezipatře, zastavil a jejich jízda se protáhla.* Úplně viděla, jak se novinář, který to psal, té záměrně zvolené narážce usmíval. Živě si představovala, jak se přitom čtenáři tiše uchechtnou nebo zvednou obočí. Nicméně ačkoliv ji ta slova svou syrovostí drtila, fakta, jež popisovala, jí dávala jen malý smysl.

Znovu zvedla oči. Chris stále ještě mluvil.

„Takže to uděláme takhle. Hluboce lituješ téhle krátké aférky a bolesti, kterou jsi způsobil své rodině. A momentálně je tvojí prioritou záchrana manželství a rodinných vztahů.“ S těmi slovy pohlédl na ni. „Nemusíme se obávat, že se od tebe dočkáme nějakého nemilého překvapení, Sophie, že ne?“

„Jakého například?“ vyhrkla.

„Například oznámení, že Jamese opouštíš, nebo třeba že bys cítila potřebu podělit se s novináři o vlastní verzi celého příběhu nebo že bys dostala chuť se někdy v noci potají sbalit a někam zmizet.“

„Vážně se musíš ptát?“

„Samozřejmě že ano,“ odpověděl a měřil si ji pohledem.

„Ne, samozřejmě že ne,“ podařilo se jí odvětit neutrálním tónem, aby nedala najevo, že samozřejmě ano, napadlo ji, že by mohla utéct a ztratit se někde hluboko v králičí noře, daleko od Londýna a její nové bolestné životní reality. Aby neodhalila vztek, který Chris v jejím nitru tušil.

On ale jen přikývl, zjevně spokojen, a znovu obrátil pozornost k Jamesovi.

„Potíž je samozřejmě v tom, že jsi zaprvé jednal z pozice síly a zadruhé ji píchal v době zasedání vlády. Na náklady daňových poplatníků.“

„Stranický sjezd se z peněz daňových poplatníků nehradí.“

„Ale tvoje práce na ministerstvu vlády Jeho Veličenstva ano. A představa, že sis užíval někde ve výtahu, místo abys pomáhal řídit tuhle zemi, působí přinejmenším poněkud problematičky.“

„Chápu.“

Sophie se na Jamese šokovaně podívala. On to nepopíral. Nic proti tomuto popisu událostí nenamítal. Ředitel tiskového odboru se jen pousmál. On se v tom jejich ponížování snad vyžívá, aby sám mohl vypadat lepší. Tím, že je takhle peskoval, sám sebe utvrzoval v tom, že on je něco víc, že premiér se bez něj neobejde. Ale jako by v tom bylo ještě něco víc. Dokonce i něco víc, než že si jako bývalý novinář libuje ve šťavnatém příběhu. Zdálo se, že bez ohledu na všechny ty špinavé politické triky, kterými byl tak proslulý — měl totiž reputaci člověka, který nemá slitování, chopí se kdejaké pomluvy a klidně vyhrožuje, že ji vytáhne v tu nejnevhodnější chvíli —, tu situaci osobně odsuzuje.

„Klíčové je odmítnout se vyjadřovat k detailům. Jsou to jen klepy, do kterých se nechceš nechat hlouběji zatáhnout. Ve svém tiskovém prohlášení zdůrazníš, že tenhle chvilkový omyl neměl na výkon tvé funkce sebemenší vliv. Nebudeš nic popírat, to se pak člověku většinou nějak vrátí. A nebudeš zacházet do podrobností. Budeš se striktně držet toho, že celé věci hluboce lituješ, že to byla jen krátká aférka a že tvou prioritou je rodina. Budeš odvádět hovor stranou, budeš lakonický, ale nebudeš nic popírat. Rozumíme si?“

„Jistě,“ povzdechl si James a pousmál se na Sophii, což ignorovala. „Takže nebude třeba nabídnout rezignaci?“

„Proč bys to dělal? Kdyby si premiér něco takového přál, dal by to jasně najevo. Ale on své staré kamarády neopouští, to přece víš, a ty jsi navíc jeden z nejbližších,“ podotkl Chris a zaklepal na iPad s článkem z *Mailu*. „Tady se to přímo píše.“

„Dobře.“ James si zjevně oddychl. S Tomem Southernem se znali už z Etonu, chodili spolu na Oxford, jejich dospívání a život byly neoddělitelně propojené od doby, kdy jim

bylo třináct let. Tohle byla jediná dobrá zpráva, které se mohl držet. Premiér, známý svou téměř fatální loajlností, udělá vše, co bude v lidských silách, aby svého starého přítele podržel. I Sophie se té myšlenky chytla. Tom nenechá Jamese ve štychu. Nemůže. Zaprvé to nemá v povaze a zadruhé toho Jamesovi příliš dluží.

„Říkal mi to už předtím,“ řekl James a trochu si odkašlal.
„Mám jeho podporu.“

To Sophii viditelně uklidnilo. „Takže jste spolu mluvili?“

James přikývl, ale nic víc neřekl. S Tomem ho pojil výjimečně blízký vztah. Jejich rituály, když si chtěli dát skleničku, chlapecké žertíky, společné prázdniny, na které jako dvacátníci vyráželi. Právě tam plánovali Tomovu politickou kariéru. I pro Jamese nalinkovali politickou dráhu, na později, až získá zkušenosti v reálném světě. To všechno je spojeno tak pevně a nerozlučně, že tomu zjevně nemohlo konkurovat ani dvanáct let manželství a dvě děti. A nejzvláštnější na tom byl fakt, že Tom, o němž se Sophie stále ještě nenaučila uvažovat jako o nejmocnějším muži země a který se během jedné z jejich dovolených v Toskánsku opíjel pod obraz, byl v jejich vztahu tím závislejší. Od té doby, co se stal premiérem, už to nebylo tak zjevné, ale Sophie věděla, že jeho vztah s Jamesem není úplně vyrovnaný. Možná to dokázala vycítit jen ona. Byl to Tom, kdo si k jejímu manželovi chodil pro radu a kdo se spoléhal, že James bude střežit jeho tajemství.

„S premiérovou podporou bys to měl ustát,“ prohlásil Chris. „V dnešní době už sex nemusí automaticky znamenat konec kariéry. Zvláště pokud se to podaří rychle uzavřít. Zato lhaní ano. Přesněji řečeno, když se necháš při lži přistihnout,“ odfrkl si pedantsky. „Navíc nejsi nějaký mladý

trouba, kterého přistihli s rukama v kalhotách, jak se přitom natáčí na mobil. Část starších mužských voličů bude takovou nevinnou rychlovku s mladou klisničkou vnímat jako naprosto pochopitelnou,“ ušklíbl se. „Pokud se to rychle uzavře a nebude se to opakovat, nikomu do toho nic není.“

„A co nějaké vyšetřování? Navázal jsem vztah se zaměstnankyní strany...“

Sophii se sevřely vnitřnosti. Myšlenka na zdlouhavé vnitřní vyšetřování, ve kterém by se tisk mohl šťourat a neúnavně je trápít a otravovat poznámkami o nevyvození dostatečné osobní odpovědnosti nebo o tom, že se to snaží zamést pod koberec, jí naháněla hrůzu. Pokud by se v tom někdo úporně hrabal, přestože je třeba celou věc co nejrychleji pohřbít hluboko pod zem, mohlo by to Jamesovi zničit kariéru, a navíc zasadit další ránu jejich manželství.

„Premiér se snad o něčem takovém zmínil?“ vyhrkl Chris a nevrle bleděmodré oči mu málem vypadly z důlků.

James zavrtěl hlavou.

„Pak nebude žádné vyšetřování potřeba a tohle zůstane jen hloupou aférou, na kterou se rychle zapomene — samozřejmě pokud jsi mi řekl úplně všechno?“

James přikývl.

„Výborně. Patříš do vnitřního okruhu vyvolených. Pokud se to podaří rychle dostat z titulních stránek, nic dalšího by nemělo být nutné.“

Sophie měla chuť se zasmát. James se z toho dostane, protože je to ten správný typ. Vždyť neudělal nic nezákonného. A má podporu premiéra. Podívala se mu přes rameno, do knihovny, kde stála dvojice románů Hilary Mantelové z prostředí cromwellovské Anglie. Příběhy o časech, kdy vrtkává přízeň krále byla vším. Od těch dob uběhlo už

přes čtyři sta let, avšak v Tomově straně byla stále ještě cítit vůně dvorského života.

Pomaloučku zavřela oči a pokusila se nějak vytěsnit myšlenky na zpravodajství aktualizované dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu i na stádní chování společnosti, když nějaká aféra vzbudí pozornost a dostane se na sociální síť. Zprávy se v dnešní době šíří tak neskutečně rychle. Ale všechno dobře dopadne. Říkal to Chris — realista, nebo dokonce cynik. Neměl nejmenší důvod dávat jim falešné naděje. Ani jediný.

Pak oči otevřela a konečně se odhodlala pohlédnout na manžela.

Ovšem jeho krásná, klasicky řezaná tvář s vystouplými líčnicemi, silnými čelistmi a drobnými vráskami kolem vnějších koutků očí, které svědčily o jeho lásce k pobytu na čerstvém vzduchu a ke smíchu, byla strnulá. Sophie nedokázala z jeho výrazu nic vyčíst.

Pohlédl na Chrise a ona si všimla něčeho nezvyklého. Zahlédla v jeho očích slabý stín pochybnosti.

„Jenom doufám, že máš pravdu.“

James

31. října 2016

Kapitola 4

James se vrátil do pokoje. Záclonami v ložnici začínaly prosvítat sluneční paprsky a Sophie ještě spala. Bylo pondělí, půl sedmé ráno. Devět dní od chvíle, kdy to na něj prasklo.

Za celou tu dobu první den, kdy Sophie vydržela spát déle než do půl šesté. Prohlížel si ji. Její odlícená tvář vypadala na nadýchaném polštáři tak něžně. Do čela se jí vrývaly vrásky a v rozčuchaných vlasech se jí třpytil jeden stříbrný. Pořád vypadala mladší, ne na svých dvaadvaceti, avšak uplynulý týden si na ní vybral svou daň.

Svlékl si župan a vklouzl zpátky do postele, aniž se jí dotkl, aby ji neprobudil. Vstal už v pět a pročítal noviny, ve kterých se o něm naštěstí už nic nepsalo. Jako by lidé od tisku ten příběh konečně pustili. Jak zní to pravidlo Alastaira Campbella? Pokud je člen vlády na titulní straně déle než osm dní, musí jít? Nebo to bylo devět? Na tom nezáleží, on se zdárně vyhnul oběma lhůtám a v nedělních novinách už o něm nebyl ani řádek. Navíc to nevypadalo ani na žádné další šíření po sociálních sítích, a dokonce ani na politickém blogu *Guido Fawkes* o něm nebyla zmínka. A Chris

také nic nového nezaslechl. Všechno nasvědčovalo tomu, že bulvár už na něj nic dalšího nevyhrabal.

Kromě toho o víkendu dostali novináři příležitost cho-
pit se nového, skutečného příběhu. Podařilo se totiž zmařit
další teroristický pokus, už zase. Dva islámští extremisté
z londýnského obvodu Mile End plánovali další bombo-
vý útok ve stylu teroristického útoku ze sedmého července
roku 2005. Zatkli je ve chvíli, kdy si převzali potřebný ma-
teriál. Policie se přehnaně úzkostlivě snažila držet detaily
pod pokličkou v obavě o spravedlivý proces, nicméně novi-
ny byly plné různých spekulací o tom, jak velké škody by se
svými zásobami munice dokázali napáchat. James ani ne-
musel zasedat ve zvláštní komisi ustanovené ministerstvem
vnitřní, aby pomohl pořádně rozproudit zájem zpravodajů.
Nabubřelý exministr vnitra Malcolm Thwaites už určitě ob-
volával všechny své kontakty a zdůrazňoval riziko, kdyby se
v dané atmosféře nejistoty povolil pobyt muslimským žada-
telům o azyl, vyvolával u svých voličů jejich dávno nacvičený
strach a snažil se ho přenést na zbytek konzervativní bílé
střední třídy. Nějaký ten zálet státního tajemníka, o kterém
mimo zdi Westminsterského paláce slyšel jen málokdo, měl
nesrovnatelně menší význam než všeobecná obava, že zemi
zaplavují hordy potenciálních teroristů.

Zívl a vypustil ze sebe trochu tlaku, který se i v něm za
poslední týden nahromadil. Sophie se trochu pohnula. Ne-
chtěl ji budit. Nebude ani riskovat tím, že by ji objal kolem
pasu, natož aby se ji odvážil pohladit někde níž. Stále ješ-
tě se chovala jako ledová královna. Před dětmi a Cristinou
s ním jednala naprosto slušně, ovšem jakmile spolu osa-
měli, začala být chladná, ano, až frigidní. To je samozřejmě
pochopitelné, ale nemůže to tak pokračovat donekonečna.

Sex vytvářel onu energii, která je spojovala. Sophie ho potřebovala stejně jako on. Nebo alespoň jeho pozornost a ujištění, že po ní stále touží.

Právě to ji na jeho aféře s Olivíí zranilo nejvíc. Toho si byl dobře vědom, nebyl hloupý. Zachoval se jako hovado, bezpochyby. Taky se k tomu přiznal v těch prchavých nočních chvílích, kdy si Sophie konečně dovolila plakat a dát přerývanými vzlyky najevo hněv, který v sobě většinu času mistrně dusila. Potíž byla v tom, že on chtěl sex častěji než ona. Kdyby to bylo jen trochu možné, měl by ho nejraději denně. V jeho případě šlo o druh uvolnění, jako když si člověk jde zaběhat nebo si to udělá sám. Něco čistě fyzického, přirozená potřeba, kterou je nutné uspokojit. Jenže od narození dětí to vypadá, že Sophie tuhle potřebu už nevnímá tak neodkladně.

Rozhodl se zariskovat a svou štíhlou ženu objal. Pořád měla drobnou postavu, dokonce snad ještě útlejší, než když veslovala v univerzitní osmiveslici. Pevný zadeček, nohy vyrýsované pravidelným běháním, břicho jen maličko povolné a lemované stříbrnými jizvičkami, které jí zůstaly po porodu Emily a Finna. Nešlo o to, že by po ní přestal toužit. Jistěže ji pořád chtěl. Jenže Olivia se mu nabízela na stříbrném podnose. Navíc to byla skutečná kráska. Dokonce ani teď, i když se zachovala jako mrcha, co poskytla jejich příběh novinám, jí nemohl upřít půvab. Tělo netknuté mateřstvím. Pevná plná prsa, štíhlé nohy, plavé vlasy vonící po citrusech a ústa skýtající jak krutost — jelikož byla chytrá, což ho na ní rovněž přitahovalo —, tak pokušení. Byla to jeho první nevěra. Tedy první nevěra od svatby. Zasnoubení se ještě nepočítalo, ani studentská léta. Na vysoké střídal jako posedlý jednu dívku za druhou. Když potkal Sophii,

věci se nakrátko změnily. Ona, veslování a závěrečné zkoušky ho na určitou dobu plně zaměstnávaly. Přesto ani tehdy nebyl slepý vůči příležitostem. Kolem toho se koneckonců studium na Oxfordu točí, ne? Kolem poznávání. Intelektuálního, emočního i fyzického.

Prošlo mu to stejně, jako mu procházelo i všechno ostatní, když byl malý benjamínek vedle svých dvou starších milujících sester. Sophie nikdy neměla ani tušení, že byl i s dalšími. Vybíral si totiž moudře. Dívky z jiných kolejí, z jiných ročníků, studující jiný obor, cokoliv, jen aby to šlo. Tehdy se jednalo o záležitosti na jednu, maximálně dvě noci, jelikož vyhledával především rozmanitost, nekonečně překvapivé rozdíly mezi různými prsy, mezi slastnými vzdechy, mezi zvlhlými klíny nebo loketními jamkami či ohebnými šjími. Než potkal Sophii, znamenal pro něj — jakožto pro muže, který strávil pět let dospívání na chlapecké internátní škole a chlapecký věk předtím na soukromé internátní přípravce — první a zejména pak druhý rok studií, kdy nedělal žádné zkoušky, neskutečnou, až anarchistickou svobodu.

Když se s ní pak na šest let rozešel, pokračoval v nastoleném kurzu vesele dál, jako čerstvý i zralejší dvacátník. Během let, kdy pracoval v londýnském City jako obchodní konzultant, měl takový plat a časové možnosti, že dívek kolem něj bylo snad až moc. Až pak, když mu bylo devětatdacet, narazil v jedné hospůdce v Notting Hillu znovu na Sophii. Jí bylo tehdy už sedmadvacet, takže to nebyla žádná naivní dvacítká. Byla sebejistější a zkušenější. Představovala pro něj tak trochu výzvu. Pořádný úlovek. Nějakou dobu si hrála na nedobytnou. Říkala, že se bojí, aby se nezačal chovat stejně nezřízeně jako dřív. Měla strach, že krize, kvůli

níž se s ní kdysi rozešel, protože ho zažila, když byl nejzranitelnější a on se s tím nedokázal vyrovnat, je začne znovu pronásledovat. Ovšem bez ohledu na její váhavost bylo jasné, že spolu stejně nakonec skončí. Jak to popsal ve svém svatebním proslovu, pro jehož účely si vypůjčil otřepané klišé, jelikož si nedal tu práci, aby vymyslel něco originálního. Když ji znovu uviděl, měl pocit, jako by se vrátil domů.

Vážně si myslel, že svou touhu po milostných dobrodružstvích uspokojil. Že už si užil dost. Když byli zasnoubení, tu a tam vyhledal společnost některé ze svých starých kamarádek s výhodami. Třeba bývalou přítelkyni, která se ho během několika měsíců před svatbou snažila přesvědčit, aby si Sophii nebral, nebo jednu kolegyni, ze které se vyklubala tak trochu stíhačka, protože jí nedošlo, že jemu šlo skutečně čistě o nezávazný sex. To jím poněkud otřásl. Ona Ameliina citová závislost. Její rozechvělý pohled plný slz deroucích se jí z očí, kdykoliv se hned po styku zvedl z postele a začal se chystat k odchodu. Poslední telefonický rozhovor, který spolu vedli. Jak na něj čím dál hysteričtěji ječela, dokud ji neumlčel tím, že jí hovor položil. To ho přimělo udělat za zálety tlustou čáru. Rozhodl se, že od svatby začne být věrný.

A fungovalo to. Téměř dvanáct let byl Sophii naprosto věrný. Usnadnily mu to i děti. Dřív si představoval, že bude takovým tím tradičním, jen napůl přítomným otcem, jako byl jeho vlastní otec Charles. Ale děti mu obrátily život naruby. Přinejmenším na dost dlouhou dobu. Když byly ještě úplně malé, tolik to nevnímal. Dokud jen spaly, žvatlaly a blinkaly, nijak výrazně k nim nepřilnul. Ale jakmile začaly mluvit a vyptávat se, beznadějně se do nich zamiloval. Začalo to už s Emily a naplno to propuklo s Finnem. Břímě

odpovědnosti. Potřeba být někým, ke komu by mohlo jeho dítě, jeho syn, vzhlížet. Být nejen obdivuhodným, ale i dobrým mužem.

Samozřejmě že mu občas lezly na nervy. Ty jejich velké oči plné otázek, jejich naprostá nevinnost, bezmezná důvěra. V profesním životě nejednal vždycky upřímně. Dokázal se vyvléct z otázek nepřímými odpověďmi, a přesto vzbudit dojem respektu a získat si sympatie. Ale s dětmi to nešlo. V jejich případech se totiž obával, že by ho prokoukly. Pro své děti musel být lepší.

A na nějakou dobu, na docela dlouhou dobu, se mu tímhle dobrým mužem být dařilo. Jednal, jak věděl, že by jednat měl. Zůstával věrný všem slibům, které v onom kostele ze šestnáctého století složil před Sophiiným otcem Maxem, který snad ani nikdy nechtěl budit dojem, že by se o něco podobného byl jen pokusil. To on chtěl být své ženě a dětem dobrým mužem, lepším než její otec. A až do měsíce před dvanáctým výročím jejich svatby mu to vycházelo.

Jenže pak, v květnu, zůstal jednou v parlamentu až do noci. Bylo to kvůli novému protiteroristickému zákonu. Konala se pozdní schůze. Jakmile skončilo hlasování, spěchal ambity směrem k jídelně v úřední budově Portcullis House, protože mu už kručelo v břiše a doufal, že tam ještě sežene něco zdravého na zub. A vtom se mu do cesty připletla ona. Strávila večer s přáteli a zrovna se vracela k němu do kanceláře pro tašku, kterou si tam nechala. Byla trošku opilá, měla takovou veselou špičku. Nikdy předtím ji tak ještě nezažil. Právě když procházel kolem ní, zakopla a spadla přímo na něj. Chytila se ho za paži, protože levá noha jí vyklouzla z boty a přistála na chladné dlažbě. Její ladná nožka v jemné punčošce se ocitla těsně vedle jeho naleštěných

kožených polobotek. Všiml si, že jí zpod punčochy prosvítají nehty nalakované temně fialovou barvou.

„Jejda, promiňte, Jamesi,“ zasmála se a hned se kousla do rtu, protože v kanceláři ho oslovovali jen *pane tajemníku*. Věděl však, že v jeho nepřítomnosti se o něm baví jako o Jamesovi, a snažil se je přesvědčit, aby se navzájem oslovovali křestními jmény. Nepustila se ho, dokud znovu nenašla ztracenou rovnováhu a nenazula si ztracenou lodičku. A on si najednou uvědomil, že ji pro jistotu přidržuje i za druhý loket, aby neupadla.

„Jste v pořádku? Nemám vám zavolat taxi?“ vyptával se jí, zatímco ji starostlivě a pozorně doprovázel směrem k nádvoří před Big Benem. Přece jen to byla mladá dívka, která se potřebovala dostat bezpečně domů, a navíc měla poněkud upito.

Ale ona se zastavila a zvedla k němu nečekaně střízlivý, maličko významný pohled.

„Raději bych si ještě dala skleničku.“

A tak to začalo. Semínko jejich poměru začalo klíčit oné vlahé, pozdně jarní noci, kdy se nebe obléklo do temně modrého hávu a on se venku v baru na nábřeží omezil na jedno jediné pivo a ona na gin s tonikem. Kolem nich plynula Temže a on se díval do jejích černých hlubin, v nichž se zrcadlila světla z protější Nemocnice svatého Tomáše, kde se narodila jeho dcera. Už tehdy věděl, že pomalu upouští od svých zásad. Že riskuje vše, co z něj dělalo muže, kterým byl. Toho lepšího muže, kterým chtěl být kvůli svým dětem. A bylo mu to skoro úplně jedno.

Té noci mezi nimi ještě k ničemu nedošlo. Ani se nepolíbili. Přece jen byli na veřejnosti a on sám sebe dosud přesvědčoval, že hodlá odolávat nevyhnutelnému. Došlo k tomu až o týden později. Po sedmi dnech té nejmučivější, nejsvůdnější milostné přede hry jeho života. Následně se jí omluvil za to, že tolik spěchal, že už ji tolik potřeboval mít, protože měl pocit, že to bylo příliš rychlé a živočišné. Ona se na to jen usmála. Takovým líným úsměvem. „Budou i další příležitosti.“ „Třeba hned?“ „Třeba hned.“

Jejich poměr pokračoval až do doby před třemi týdny. V době, kdy se jim naskýtal příležitosti, byl intenzivní, ale když byla jednání parlamentu přerušena, měli dlouhé přestávky. To jel třeba na týden do South Hamsu navštívit Sophiinu matku nebo na čtrnáct dní na Korsiku, kde učil děti plachtit a každou noc se miloval se Sophií. Tehdy začal poměr s Olivíí vnímat jako šílenství, jako něco, co dokáže ukončit a taky to ukončí, jakmile se parlament znovu sejde.

Po návratu se od ní snažil distancovat. A na stranickém sjezdu jí oznámil, že je mezi nimi konec. Zavolał si ji kvůli tomu k sobě do kanceláře. Doufal, že tak mu neudělá scénu, že se domluví jako civilizovaní lidé. Jako profesionálové. Dokud jejich vztah trval, byl krásný, ale oba věděli, že nemůže pokračovat navěky.

Oči se jí zalily slzami a začala mluvit přiškrceným tónem. Na takovou reakci byl dávno zvyklý, proto ho nijak nerozhodila. Stejně reagovaly všechny jeho předchozí přítelkyně. A při těch vzácných příležitostech, kdy ji zklamal, i jeho matka Tuppence.

„Takže jsme domluveni?“ zeptal se, protože od ní chtěl slyšet jasné ano.

„Ano, jistě,“ usmála se na něj s bradou zdviženou, energicky a statečně, ačkoliv to nakonec trochu pokazila zachvěným rtů. „Jistěže jsme.“

Tím to mělo nadobro skončit. A možná by to tak i skončilo, kdyby nebyl takový idiot. Kdyby tomu pokušení ještě jednou — naposledy — nepodlehl.

Pevně Sophii objal a přitiskl se k ní. Na to, k čemu došlo v tom výtahu, myslet nebude. Rozhodně nešlo o nejromantičtější prostředí, ale vždyť na jejich vztahu toho bylo romantického opravdu málo. Na to nepotřeboval číst *Mail*, aby si to připomněl.

Muselo to být právě tohle, co Olivii přimělo jednat. Nebo možná spíš to, jak se k ní zachoval hned potom. Byl poněkud arogantní, to ano. Ale skutečně to bral jen jako takovou rychlovku. Vůbec ho nenapadlo, že jedno krátké živočišné vzplanutí pro ni znamená, že se k ní vrací.

„Díky. Přesně to jsem potřeboval.“ Nepřemýšlel a zachoval se až nezvykle hrubě. Teď už to viděl.

„Takže to znamená?“

„Co?“ Výtah už zastavil v jejich patře, dveře se otevřely, on vyšel ven na úzkou chodbu, otevřel dveře do zasedačky a už myslel na další věci, které ho toho dne čekaly. Vůbec ho nezajímalo, co měla na srdci.

V jejích očích sice ihned spatřil hlubokou ránu, ale neměl čas se tím zabývat. Měli vypovídat před nějakou komisí a už tak šli pozdě. Jednoduše na to v tu chvíli neměl čas.

Možná že kdyby ji třeba políbil nebo aspoň pohladil po vlasech, kdyby ji odmítl trochu slušněji, ne tak brutálně, možná by s tím do novin nešla.

Jenže on ji tam nechal jen tak stát. S rozčuchanými vlasy. A teď si vzpomíná, že dokonce i s natrženými punčocháči, které jí příliš silně strhl. Nechal ji tam prostě jen stát a oněměle zírat.

Sophie se najednou trochu protáhla a přitulila se k němu, což ho z nepříjemné vzpomínky vytrhlo. Zatajil dech. Báł se, aby se od něj zas neodtáhla. Na hrudi cítil známé hřejivé teplo jejího těla. Opatrně jí položil dlaň mezi lopatky, začal pomalu sjíždět níž a přitom ji k sobě přitiskl ještě těsněji.

Otevřela oči, hluboké modré oči, a na chvíli vypadala překvapeně, že je mu najednou tak blízko. Žádný div. Celý předchozí týden se ho fyzicky stranila, jak jen mohla.

„Dobré ráno, miláčku,“ řekl a odvážil se ji jemně políbit na čelo. Odtáhla se od něj a zamračila se, jako by se snažila rozhodnout, jestli jí jeho pokus obtěžuje, nebo ne. Rychle ruku stáhl zpět k jejím ramenům a něžně ji objal.

„Můžu?“ naklonil se nad ni a políbil ji na rty.

„Ne,“ pokrčila nespokojeně rameny, ale neodtáhla se od něj.

„Nemůžeme v tom pokračovat donekonečna, Soph.“

„Že ne?“ probodla ho očima plnými bolesti, ale přece jen v nich zahlédl i trochu něčeho slibnějšího. Takové směsi porážky a naděje, která dávala tušit, že ve své ledové odtažitosti už nechce pokračovat.

James zvedl paži, pustil ji z objetí a trochu se poposunul, aby jí viděl přímo do obličejce. Pak se k ní znovu natáhl a pohladil ji po jemné tváři. Sophie na vteřinu zaváhala, ale pak se k jeho dlani pootočila, jako by si nemohla pomoci, jako by síla zvyku byla silnější než ona, a políbila ji. Zavřela oči, jako by to považovala za svou slabost.

James ji k sobě znovu přitiskl a pevně ji objal. Snažil se do toho objetí vložit všechno, co pro něj znamená. V jejích ramenou, která byla za posledních devět dní tak ztuhlá, sice stále ještě cítil napětí, ale zároveň vnímal, jak zhluboka dýchá, jako by se snažila uvolnit, jako by po tom zoufale toužila.

„Dnes už v novinách nic není. Vypadá to, že je po všem,“ řekl a políbil ji na čelo.

„To neříkej, zakřikneš to...“

„Ani Chris celý víkend nic nezaslechl. A dnes už se o nás nic nepíše,“ smetl její pověřivost pod stůl. „Vážně myslím, že už nám dají pokoj.“

„Musíme si pustit ranní zprávy,“ hlesla Sophie a odtáhla se od něj. Rádio se automaticky zapnulo o půl sedmé, kdy vysílali zprávy. Došlo k předvídanému poklesu úrokových sazeb, jedna britská zdravotní sestra se nakazila ebolou, v Sýrii došlo k dalšímu bombovému útoku.

Mlčky poslouchali dál. „Nic,“ zopakoval James.

Sophii vhrkly slzy do očí. Veliké slzy, které jí začaly stékat po tvářích. Rychle si otřela oči a překvapivě nahlas popotáhla.

„Měla jsem takový strach.“

„Z čeho?“ pousmál se.

„Ty *viš*. Co kdyby někdo od tisku vyhrabal něco o Liberýnech.“

„Ššš, to se nestane.“ Ty dny odsunul až na samé dno paměti. Odmítal na ně být jen pomyslet. A přál si, aby na ně nemyslela ani ona. „Ohledně toho, k čemu tehdy došlo, mám čisté svědomí. To přece víš.“

Ale ona mu na to nic neodpověděla.

„Soph?“ uchopil ji za bradu a zadíval se jí hluboko do očí, načež se na ni co nejsrdečněji a nejpřesvědčivěji usmál.
„Vážně, mám.“

Potom tam chvíli jen tak leželi. Choulila se mu v náručí a on měl bradu položenou na její hlavě.

„Vždycky jsi byla skála, o kterou jsem se mohl opřít, víš to?“

„Co jiného mi taky zbývalo?“

„Myslím to vážně. Vždycky jsi byla moje všechno. Máš plné právo se na mě zlobit, ale ty a děti jste mě z toho dostali,“ řekl a zlíbal jí celý obličej. Něžně a jemně, přesně tak, jak to měla ráda. Ona ale stále zůstávala strnulá. „Tolik ti toho dlužím, Sophie.“

V tu chvíli se na něj podívala a on v jejích očích pod nánosy nedůvěry, které se jí v nich za poslední týden usadily, spatřil odlesk té mladé ženy, do které se kdysi zamiloval.

„Jestli při tobě mám stát dál, jestli vůbec máme mít šanci dát náš vztah do pořádku, musím vědět, že to skončilo, definitivně,“ řekla.

„To už jsme přece probírali,“ povzdechl si. „Nechci tu ženskou už ani vidět,“ zasmál se. „A kromě toho se naše cesty rozešly. Je na nemocenské, a až se vrátí, přesunou ji do nějaké jiné kanceláře. Pokud se vůbec vrátí. Už nikdy se s ní nemusím potkat.“

„Taky musím vědět, že už to nikdy neuděláš. To poníženi bych nesnesla,“ zachvěla se, odtáhla se od něj, sedla si a přitiskla si kolena k hrudi. „Nemůžu skončit jako moje matka,“ podívala se na něj pohledem plným obvinění. „Slíbili jsme si, že nebudeme jako oni, že neskočíme jako moji rodiče. Když jsme se brali, slíbil jsi mi to.“

„Já vím, já vím,“ sklopil kající zrak, dobře si vědom toho, že si ještě chvíli bude muset sypat popel na hlavu. „Nevím, jak tě mám přesvědčit. Vždyť už jsem za svoje chování zaplatil. My všichni. Věř mi, že něco takového bych už nikdy v životě nechtěl zažít.“

„Jsi celý můj svět,“ dodal, taky se posadil a jednou rukou ji objal kolem ramen. Nevysmekla se mu. A tak se rozhodl zkusit ji opatrně obejmout druhou rukou kolem pasu.

„Ne,“ sykla tentokrát a poodsedla si ke kraji postele. „Musím jít vzbudit děti.“

„Ale věříš mi aspoň?“ zeptal se a podíval se na ni tím pohledem, kterému by za jakýchkoliv jiných okolností neodolala. Tím hlubokým pohledem s příměsí nejistoty.

„Ano,“ řekla, trochu se k němu naklonila a věnovala mu jeden smutný úsměv, který prozrazoval slabost, jež pro něj měla. „Ale jen proto, že jsem blázen.“

A v tu chvíli ji políbil. Dal jí poctivý polibek s pootevřenými ústy a slabým dotekem jazyka. Polibek, který ještě neohrožoval její důstojnost, ale zároveň měl hodně daleko k cudné zdrženlivosti.

„Je po všem,“ zopakoval a zadíval se jí přímo do očí ve snaze přesvědčit ji o něčem, o čem sám až tak úplně přesvědčený nebyl. „Všechno už bude v pořádku.“

Kate

31. října 2016

Kapitola 5

Položila jsem si výtisk *Timesů* na svůj čistý kuchyňský ostrůvek a systematicky jsem ho pročetla, načež jsem udělala to samé s deníky *Sun*, *Mirror* a *Daily Mail*.

Plno článků o tom zmařeném teroristickém útoku i o tématu, které hýbalo celým týdnem — o bombovém útoku v přímořském letovisku v Egyptě. Zato o Jamesi Whitehousovi, *premiérovu kamarádovi*, *co ho nachytali při píchačce*, jak ho minulý týden tituloval *Sun*, o tom *výtahovém milenci* nikde ani řádka. Bulvární deníky, které jsem ztopila na sekretariátu, jsem prolistovala dokonce dvakrát. Ale nikde ani slovo.

Připadalo mi bizarní, jak rychle ten příběh vyšuměl. Pohřbily ho opravdové události s celosvětovým dopadem, ale přesto mě zneklidňovalo, jak dokonale se vypařil. Něco na tom smrdělo, jak by řekla moje matka. Premiér prohlásil, že za svým kolegou stojí. Že mu naprosto důvěřuje. Že se jedná o soukromou záležitost, která už je vyřešená. Stát se to ale jinému členovi vlády, nechal by ho ve štychu. Co jen může za premiérovou loajalitou vězet?

Tenhle typ protekce mi dělal starosti, ale neměla jsem čas se tím zabývat. Bylo pondělí, devět večer, a jako pokaždé mi u nohou jako věrný pes ležel kuffík na kolečkách plný dokumentů. Zběžně jsem si prošla poznámky o případu Blackwell, který měl druhého dne slyšení u korunního soudu v Southwarku. Vedla jsem obžalobu proti recidivujícímu sexuálnímu delikventovi, který jedné březnové noci unesl ve dvě hodiny po půlnoci jedenáctiletého kluka. A víte, čím se hájil? Že na toho hochu, kterého předtím namol opil čtyřmi plechovkami cideru, chtěl jen být hodný a že *ten malej mizera lže*. Vskutku okouzlující.

Pracovala jsem efektivně, a přestože důkazy v onom případě byly nechutné a toho chlapce mi bylo líto, začínala jsem se cítit líp. Pětapadesátník Graham Blackwell, který váží přes metr a půl, se porotcům líbit nebude. Pokud se něco příšerně nepokazí, je nepravděpodobné, že bych nevyhrála. Pak jsem otevřela případ Butler, ve kterém šlo o znásilnění ve vztahu. To už bude těžší dokázat. Ze stránek s poznámkami se sypaly všechny podrobnosti a já si najednou uvědomila, že vidím rozmazaně. Oči se mi totiž zalily velkými slzami. Rychle jsem si je otřela. Bože, musím být vážně vyčerpaná. Podívala jsem se na hodinky. Tři čtvrtě na jedenáct, na mě relativně brzy.

Ve snaze probrat své znavené tělo jsem se protáhla. Dobře jsem ale věděla, že únava nepramení ani tak z fyzického vyčerpání, když se den co den musím probíjet jihovýchodním městským okruhem, nebo z intelektuálního vypětí z pečlivého zkoumání každícké mezery v zákoně, jako spíš z emočního vyčerpání, které na mně leželo jako deka sametově černé tmy za bezhvězdné noci. V tichu a samotě mého bytu už mě unavovalo, jak nelidsky se k sobě lidé chovají. Nebo

přesněji řečeno jak nelidsky se chovají muži k ženám a dětem. Unavovalo mě všechno to náhodné sexuální násilí a — jak by to patrně formuloval Graham Blackwell —, že lidé na všechny ostatní prostě serou.

Bylo načase to zabalit. Nemohla jsem si dovolit propadnout depresi. Mojí prací bylo všechny tyhle parchanty pochytat. Využít svých nemalých přesvědčovacích schopností a udělat vše, co je v mých silách, aby skončili v base. Sbalila jsem všechny rozečtené spisy, nalila si skleničku whisky a vyhrabala z mrazáku kostky ledu. Ačkoliv se mi běžně stává, že zapomenu koupit třeba mléko, dát zmrazit kostky ledu nezapomenu nikdy. Pak jsem si nařídila budík na půl šesté ráno. Bylo u mě zima. Ústřední topení totiž vypovědělo službu a já ještě neměla čas shánět opraváře. Napustila jsem si horkou vanu v naději, že si alespoň trochu prohřeju kosti a uvolním ztuhlá ramena, že si nechám tělo laskat příjemným vodním hávem.

Z vany už stoupala horká pára a já do ní ponořila nohy. Voda mě téměř opařila, avšak úleva se dostavila okamžitě. Od toho krátkého neuspokojivého večera, který jsem minulý měsíc strávila s Richardem, se mě nikdo ani nedotkl, a když jsem si všimla, jak pohublá mám poslední dobou stehna, jak ostře mi vystupují boky, jak propadlé mám břicho a zmenšila se mi prsa, připadala jsem si najednou ve své nahotě obnažená a zranitelná. S každým desetiletím jsem měla o číslo menší košíčky podprsenky. Ale obličej se mi možná vylepšil. Výrazné lící kosti, husté obočí, dokonce ani můj kdysi nenáviděný nos už není zahnutý, ale rovný a drobný. Nadělila jsem si ho ke třicátým narozeninám. Byl to ten nejviditelnější důkaz mých úspěchů a proměny. Jenže moje tělo vypadalo spíš vychrtle než štíhle. Když jsem